

Ліси, яких немає

Микола Руденко

Зимові витівки на склі —
Для мене був єдиний ліс,
Бо там. на батьківській землі,
Лиш терен по яругах ріс.

Те, що снувалось на вікні
Серед зимової краси,
Вертали надра кам'яні —
Далеких ер земні ліси.

Вдивляйся в кам'яний шматок:
На ньому око розпізна
І давню гілку, і листок —
Немовби це прийшло з вікна.

Доволі часто мандрував
Я в ті незаймані ліси
І слухав між високих трав
Незнаних звірів голоси.

Співав для мене райський птах,
Наївне серце веселив.
А папороть, як рідний дах,
Ховала від тропічних злив...

Раптовий лящ вертав назад
Десятник уривав мій сон.
Я мусив напинать канат:
Стеж за баддею, коногон.

Наосліп хльоснувши коня,
Що шахтний барабан крутив,
Рушав я знову навмання
У світ моїх дитячих див.

То був такий щедротний світ,
Якого вже ніде нема.

Бліденькі образи тих літ
На вікна кидає зима.

А я стою біля вікна,
На душу падає те все...

Чи розум наш колись пізна,
Що простір у собі несе?

Для кого космос береже
Деся на прозорому крилі
Ліси, які давно уже
Перевелися на землі?

І на який живий екран
Те малювання упаде?..
Неначе біль окопних ран —
Ліси, яких нема ніде.